

2013/1.

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS KÜRTÖLT, ÉS NAGY SZÓZATOK
LŐNEK A MENNYBEN...”

SZEMÜNK LÁTTÁRA
TELJESÜLŐ BIBLIAI
PRÓFÉCIÁK

„KERESZTÉNY” ÁLLAMOK
SZÜLETÉSE EURÓPÁBAN

FERENC PÁPA NYITÁSA
A VILÁG FELÉ

AZ ÖKOLÓGIAI VÁLSÁG
MIND NYUGTALANÍTÓBBÁ
VÁLIK

Töprengések a megújulásról
és életünk megváltozásáról

Testvéreink tapasztalatai
a Krisztusban járásról

Kedves Testvérek!

Szükségesnek láttuk egy gyülekezeti tagjainknak szánt, rendszeresen megjelenő cikkgyűjtemény kiadását, amely a bátorítás, az ébresztés, a lelki megújulás szolgálatát végezheti testvéreink között.

„Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok!” – szólítja fel Jézus az ő második adventje küszöbén élőket (Mk 13,33). Fontos, hogy testvéreink friss híreket kapjanak az idők jeleiről, és ezzel együtt mindannyian buzdítást nyerjünk arra, hogy oda-szántabban álljunk Krisztus oldalára a mindinkább kibontakozó és élesedő nagy küzdelemben. „Az idők végén Sátán szolgálóinak tevékenysége szerfelett megélnéül. Isten szolgálói tevékenységének is ennek arányában kell megelevenednie... Akik Isten ellenőrzése alá helyezik magukat..., azok átveszik az események lépésütemét... Úgy tevékenykednek, mint akiket teljesen magával ragadott egy szent verseny, amelyben ők szívvel-lélekkel, teljes odaadással vesznek részt.” (Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk, IV. köt., 1801–1802. o.)

Szeretnénk elindulni abba az irányba, hogy megfeleljünk ennek a kívánalomnak.

A cikkgyűjtemény címe, a *Kürtszó*, Jel 10,7-re utal, amely szerint „a hetedik angyal kürtölésének napjaiban elvégeztetik az Isten titka”, azaz diadalmas befejezéséhez érkezik a megváltás terve. Krisztus – emberi kifejezőmódot alkalmazva – „esküvéssel” erősíti meg ezt (6–7. vers).

A mennyben szózatok hangzanak már ebben az időben, amelyek befejezett tényként szólnak Krisztus közeli hatalomátvételéről: „E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik.” (Jel 11,15)

A cím tehát emlékeztet arra, hogy a hetedik kürtszó napjaiban élünk, amiről egy pillanatra sem szabad megfeledkeznünk!

Kérjük Istent, hogy Lelkének munkája kísérje ezeket a kiadványokat, hogy ezáltal is bátorodjanak, felbuzduljanak annak olvasói a hűséges keresztény életre és szolgálatra.

Testvéri üdvözlettel, a kezdeményezés támogatói nevében:

A szerkesztők

Az Ige mellett

- A szabadságról 2

Igaz gondolatok

- Idézetek 3

A Bizonyágtételeket olvasva

- Figyelmeztetés az eljövendő családokra 4

Hit általi megigazulás

- „Akarsz-e gyógyulni?”
– Töprengések a megújulásról és életünk megváltozásáról 5

A próféciák és korunk

- Szemünk láttára teljesülő bibliai prófécia 9

Vallásszabadság

- Tájékoztató az Alaptörvény ötödik módosításának a vallási közösségeket érintő rendelkezéseiről 12

Az idők jelei

- Ferenc pápa nyitása a világ felé 14
- Az ökológiai válság mind nyugtalanítóbbá válik 15

Tapasztalatok

- Testvéreink tapasztalatai a Krisztusban járásról 16

E kiadvány közzététele és terjesztése magánkezdeményezés. Szerkesztők: Reisinger János, Vankó Zsuzsa, Buda Júlia. Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik”
(Mt 4,4, Lk 4,4; vö. 5Móz 8,3)

A szabadságról

Ma az emberek az egyik legfőbb értéknek a szabadságot tartják. Ezen sok mindent értenek, de a legtöbben megegyeznek abban, hogy akkor érzik magukat szabadnak, ha azt teszik, amit akarnak, és a jó mellett a rosszat is kipróbálhatják. Más szóval: szabadságnak az akarat szabadságát tartják elsősorban, és akkor beszélnek szabadságról, ha a rosszat is megtehetik. Mindezt végiggondolva arra a meggyőződésre kellene jutnunk, hogy csupán akaratszabadságról beszélhetünk, vagy szabad akaratról, mindezekről legfőképpen. Mint ha nem az értelmünkben lennénk a legszabadabbak, illetve a rossznak kellene megköszönnünk, hogy létezésével biztosítja szabadságunkat, vagyis eredeti teremtettségünk folytán nem is lettünk volna szabadok.

Könnyű belátni e közkeletű vélekedés tarthatatlanságát, még akkor is, ha mindezt az emberek nem gondolják végig. Ebben a kérdésben is láthatjuk, mennyire mást tanít a Biblia, mennyire szükségünk van a megtérésre, hogy Isten gondolkodásával összekapcsolódjunk a mi gondolkodásunk. Ezért nagyszerűek azok az igék, amelyek a szabadságról beszélve rövid formájukban is fején találják a szöveget.

„Minden szabad nekem, de nem minden használ, minden szabad nekem, de nem minden épít” – olvassuk kétszer is a Korinthusi I. levélben (a 6. és 10. fejezetekben).

„Akiket a Fiú megszabadít, valószággal szabadok lesznek”; „az igazság szabadokká tesz titeket” – jegyezte le János evangéliumának 8. fejezete Jézus szavait. Ezek a rövid igék halhatatlanok, miként az egész Biblia. Kérdés azonban, hogy értjük-e őket, és legfőképpen az kérdés, hogy a gyakorlatban engedelmeskedünk-e tanításuknak.

Az ember legteljesebb szabadságát a gondolkodásban élvezheti. Mindent végiggondolhatunk, méghozzá anélkül, hogy bárki is a fejünkbe láthatna. Mindent meghányhatunk-vethetünk magunkban, mielőtt szóra nyitnánk szánkat, vagy cselekvéshez készülődnénk. **Az értelem szabadságában áll legnagyobb szabadságunk.** Az akarat másodlagos tényező, mely jó esetben azt hajtja végre, amelyre józan ésszel, hittel eljutottunk, és mintegy az értelem készíti, utasítja az akaratot a felismert igazság véghezvitelére.

A rossz megléte nemhogy biztosítaná a szabadságot, de gyakorlása szüntelenül asztja, sőt szinte

meg is semmisítheti. Nem azért vagyunk szabadok, mert a rosszat beengedtük a világba. Nem Sátánnak köszönhetjük szabadságunkat, akit megtévesztő módon Lucifernek is neveznek, mintha ő lenne a fényhozó. Ha Isten nem teremtett volna eleve szabadnak bennünket, a rosszat sem választhattuk volna. A szabadság tehát teremtésbeli ajándékunk, és érte nem a gonoszságnak jár a köszönet. A hétköznapi életben is gyakorolnunk kell magunkat abban, hogy a jót tegyük, így szabadságunk egyre inkább erősödik és kiteljesedik, a rossz viszont éppen ellenkezőleg, meggyengíti azt.

A szabadságról tehát nem lehet elvontan, csak magában gondolkozni, a szabadság – miként minden más fő érték, így a szeretet és az igazság is – nem önmagában áll, hanem kölcsönhatásban más életértékekkel. A gyermeknevelésben is tudatosítanunk kell a fiatalokkal, hogy akkor lesznek szabadok és jutnak el önmaguk igazi céljaihoz, ha a jót keresik, ha a jót akarnak a másik embernek. Ha maradt bennünk közkeletű tévedés a szabadságról, kérjük Istent, hogy Igéjével tisztítson meg attól.

Reisinger János

Idézetek

„Hallgatni a prófétákra, alapvető jellegzetessége az igaz egyháznak... [A próféták írásai] tartalmazzák Isten és az ő népe között megkötött szövetséget... Amíg Isten népe megtartja a szövetséget, továbbra is a népe marad, azonban, amikor megszegi azt, többé nem az ő népe vagy az egyháza, és a »Sátán zsinagógájává válnak, akik zsidóknak mondják magukat, holott nem azok«... És semmilyen földi erőnek nem adatott hatalom, hogy e szövetséget megváltoztassa.”

Sir Isaac Newton

(*Észrevételek Dániel próféciáiról és Szt. János Apokalipsziséről.*
Ford. Szabó-Nagy Zsuzsanna Z., D7 Kiadó, Bp., 2012, 20–21. o.)

Sir Isaac Newton (1642–1727)

„Csakugyan úgy volna, hogy ami egyik korban a legszentebb igazság, az a másokban, mint ócska limlom, arra való, hogy szemétkébe söpörjék? Szó sincs róla; ami egyszer igaz volt, mindig igaz marad. S ha mindenki ellene cselekszik, akkor is igaz marad. Kétszer kettő négy marad akkor is, ha minden táblára ötöt írnak.”

Babits Mihály

(*A tömeg és a nemzet.* 1938. május)

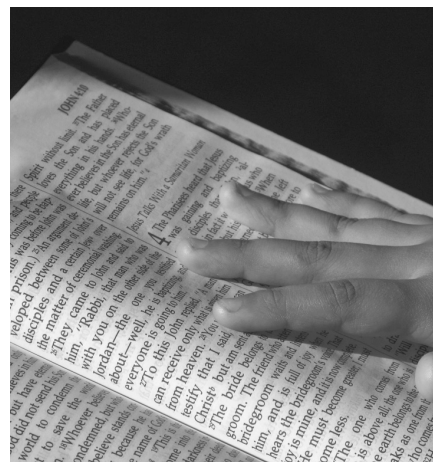

Babits Mihály (1883–1941)

- Jobb megosztottnak lenni az igazság által, mint egynek lenni a tévelygésben.
- Jobb az igazságot hirdetni, ami előbb megsebez, de aztán meggyógyít, mint a tévelygést hirdetni, ami megvigasztal, de mégis öl.
- Jobb, ha gyűlölnék bennünket az igazságért, mint ha szeretnek a hazugságért.
- Jobb egyedül maradni az igazság képviselőjében, mint a tömeggel együtt tévelygni.
- Jobb végső győzelmet aratni az igazsággal, mint időleges sikereket aratni a hazugsággal.

E. Lonnie Melashenko

(Elhangzott a Transzeurópai Divízióhoz tartozó prédikátorok 1995. aug. 28.–szept. 2. között, Budapesten tartott értekezletén. *Adventhírnök*, 1995/5. sz., 5. o.)

A Bizonyágtételeket olvasva

FIGYELMEZTETÉS AZ ELJÖVENDŐ CSALÁSOKRA

„Voltak pedig hamis próféták is a nép között, amiképpen tiköztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadván, önmagukra hirtelen való veszedelmet hoznak.” (2Pt 2,1)

A jövőben csalások egész sorozatával fogunk találkozni, mi pedig szilárd talajt akarunk lábaink alatt érezni. Erős oszlopot akarunk az építményeinknek. Egyetlen szeg sem mozdulhat el az Úr által lefektetett alapból. Az ellenség hamis elméleteket hoz be, mint például a szentély tagadásának tanát. Ez az egyik pont, ahol a hittől való eltávolodás bekövetkezhet. Hol lelhetünk biztonságra, ha nem az Úr által az utóbbi 50 évben adott igazságokban?

Meg akarlak erősíteni benneteket abban, hogy Krisztus él. Közbenjár érettünk, és mindenkit meg fog menteni, aki hitben hozzátér és parancsolatainak engedelmeskedik. De ne felejtsd el, Jézus nem akarja, hogy energiádat testvéreid kritizálásával merítsd ki. Törekedj saját lelked üdvösségére! Azt

a munkát végezd, amelyet az Úr bízott rád. Oly sok munkát találsz majd, hogy nem lesz kedved másokat kritizálni. A beszéd talentumát használd segítségnyújtásra és áldásra. Ha az Istentől kapott munkát végzed, üzenetet fogsz átadni, és megérted majd, mit jelent a Lélek által való megszentelődés.

Ne gondold, hogy Sátán nem tesz semmit. Ne gondold, hogy serege tétlenkedik. Ő és ügynökei itt vannak a földön. Fel kell vennünk Isten teljes fegyverzetét. Ha ezt megtettük, kiállhatunk a magasságban uralkodó lelki gonoszság erejével és fejedelemségével szemben. Ha felöltöttük a lelki fegyverzetet, azt tapasztaljuk, hogy az ellenség csapásai nem érnek el bennünket. Isten angyalai körülvesznek bennünket, hogy megvédjenek. Bizonyosságom van Istentől,

hogy ez így lesz.

Izráel Úr Istenének nevében kérlek titeket, hogy keljetek az Úr segítségére a gonosz hatalma ellen. Ha ezt teszitek, egy erős, segítő, személyes Megváltó lesz oldalatokon. A gondviselés pajzsa véd majd titeket. Isten utat biztosít számotokra, hogy az ellenség sose győzhessen le benneteket. (*Review and Herald*, 1905. május 25.)

Az idézet *A Szentlélek eljő reátok. Mindennapi elmélkedések* című könyvből való (Advent Kiadó, Budapest, 1998, az augusztus 18-ai gondolatok).

„Akarsz-e gyógyulni?”

Töprengések a megújulásról és életünk megváltozásáról

Az elmúlt negyedévi szombatiskola kapcsán 13 héten keresztül volt alkalmunk a megújulás és a reformáció témaköréről gondolkodnunk. Félő, hogy a sok-sok nyári program, a gyakran 40 °C-ot közelítő kánikula nem kedvezett az Ige tükrében való elmélyült önvizsgálatnak. Bevallom, magam is csak rövidke szabadságom idején tudtam komolyabban kézbe venni és egészében áttanulmányozni fűzetünket, s bizony kezdtem „*felserkenni az álomból*”. De hiszen ez is, ez is, ez is... rólam, nekem szól! Akkor vajon miért van, hogy az oly régóta várt, sokat emlegetett megújulás és reformáció helyett mintha valami természetfeletti álmokör tartana fogva mindenkit?

Ahogy ezen kezdtem töprengeni, egyszer csak, valahonnan nagyon mélyről, belém hasított a kérdés: Egyáltalán, akarok-e megváltozni? Akarok-e teljes szívből „megújulni, megreformálódni”? Igazán szeretnék-e más életet élni? Akarok-e a jól ismert, kicsit már „hozzám nőtt” bűneimtől, rossz szokásaimtól szabadulni? „Akarsz-e gyógyulni?” – szólított meg újra a kérdés, mint még soha. S ahogy e kérdések lelke mélyéről kezdtek felbuzogni,

a megvilágosodás tiszta pillanatai egyre inkább összekeveredtek a keserű felismeréssel és a lelki ismeret-furdalással.

Ha őszinte akarok lenni, be kell valljam, nem mindig vágyodom bűneimtől szabadulni. Amilyen kettős viszony fűz bennünket jellemhibáinkhoz, gyengeségeinkhez. Olykor-olykor zavarnak. Időnként tán még fájnak is. De van, hogy „úgy el-elvagyunk velük”, sőt szeretjük őket, esetleg még ragaszkodunk is egy-kettőhöz. Bár tudjuk, hogy nem tesznek boldoggá, mégis nehéz lemondani róluk. Harag, neheztelés, indulatosság, irigység, sértődöttség, lustaság, anyagiasság, világiasság, mértéktelenség és a többi...

Közben eszembe jut egy régi, tán húsz évvel ezelőtti prédikáció egyik példája, amelyben az igehirdető egy jól ismert operettslágerrel szemléltette e világhoz való ragaszkodásunkat: „Te rongyos élet, lemondani rólad oly nehéz...!”

„A Biblia szavai szerint Jézus a szív ajtajánál várakozik, és kopogtat. Miért nem lép be? – Mert a bűnök szeretete bezárta a szív ajtaját.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., 300. o.)

Ne szépítsük a helyzetünket! Alvásunkban nem valami megmagyarázhatatlan, titokzatos erő tart fogva, hanem „egész egyszerűen” a bűnök szeretete zárta ki Krisztust és a megújulást életünk-ből. E gondolati tisztulás nyomán a nemrég olvasott 55. zsolttár egyik verse jutott eszembe. „*Meghallja Isten, és megfelel nekik... akik,*

nem akarnak megváltozni, és nem félik az Istent.” (20. vers) Megrémültem! „Uram, csak nem ezek közé tartozom én is?”

Amikor változásról beszélünk, mi ezt hogyan képzeljük el általában egyéni és közösségi életünkben? Miért is nem tudtam (tudtunk, tudok, tudunk), illetve akarok (akartunk, akarunk) megváltozni? Lehet, hogy a változáson és a „megújuláson” mindannyian mást értünk, és ezáltal mindenki másképp is közelít hozzá? Le-

Ne szépítsük a helyzetünket! Alvásunkban nem valami megmagyarázhatatlan, titokzatos erő tart fogva, hanem „egész egyszerűen” a bűnök szeretete zárta ki Krisztust és a megújulást életünk-ből.

het, hogy a lelki megújulás és reformáció eddig azért nem történt, történhetett meg életünkben, mert nem értettük meg valójában a változás mikéntjét, annak törvényszerűségeit, döntő lépéseit?

Változás – de miben?

Amikor változáson vagy változtatáson gondolkodunk, legtöbbször a mindennapok feladatait, valamint új, számunkra fontos célok elérését értjük ezen. Szeretnénk kényelmesebb, jobb körülményeket teremteni magunknak és családtagjainknak. Például: szeretnénk újabb autót, korszerűbb számítógépet vagy telefont, igényesebben berendezett otthont, és mindehhez szeretnénk több pénzt,

Lehet, hogy a lelki megújulás és reformáció eddig azért nem történt, történhetett meg életünkben, mert nem értettük meg valójában a változás mikéntjét, annak törvényszerűségeit, döntő lépéseit?

ami persze munkahely-változtatással vagy több munkával jár. Szeretnénk minden apró-cseprő és nagyobb problémánkat megoldani. Szeretnénk egy élhetőbb világba berendezkedni, miközben oly szépen tudjuk énekelni, ami egyik énekünkben áll: „mindenhol csak romlást lát szemem...”

Ahogy a világ változik, s dik-tálja a tempót, úgy idomulunk hozzá, változunk vele együtt mi is. Miközben életszínvonalunk növelésével rengeteg időt töltünk, épp ezek szolgálnak elég indokot szívünk kertje művelésének elhanyagolásához. Azt hisszük, ha „világi” vállalásainknak végére értünk, majd lesz gondunk az örökévaló dolgokra. Úgy gondoljuk, ha már lelki életünkben nincsenek valódi győzelmek, legalább emberi teljesítményeinkben, elért sikereinkben legyünk boldogok. Nos, akkor miben is különbözünk e világ fiaiától? Ne gondoljuk, hogy csak a végidőben élő „világiakra” vonatkoznak Jézus szavai: „*Hasonlóképpen, mint a Lót napjaiban is; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek... Ezenképpen lesz azon a napon, amelyen az embernek Fia megjelenik.*” (Lk 17,28.30) A szelíd figyelmeztetés nekünk is szól: „*Felelvén pedig monda néki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel. De egy a szükséges dolog, és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle.*” Lk 10,41–42)

„A modern kor nagyon sok ilyen Mártát termel. A meggyorsult közlekedési (és más) eszközökkel felfokozódott az élet tempója is. Valami belső nyugtalanság hajszolja az embert. Sietteti, úzhajtja, de hová? A sír felé! Megnehezítjük magunknak az életet. Sokkal elfoglaltabbak vagyunk, semhogy ráérnénk – élni! Az életünk szépségei, nagy alkalmai, mások öröme, bánata mellett úgy szaladunk el, mint a vonat a kis őrház előtt: nem látunk belőle semmit... Modern Márták, férfiak és asszonyok! Hova rohantok? Mi a célotok, mit akartok? Mit akartok megfogni, elérni, hatalmatokba keríteni, beteljesíteni? Óh, ha meg tudna állítani Jézus szava egy pillanatra! Sok mindenért aggodalmaskodsz és töröd magad, pedig egy a szükséges! Mintha azt mondaná Jézus: Elvész az életed a sok minden között, szétszaggatod magad! Nem veszed-e észre, hogy már rég nem te vagy az ura a helyzeteknek, hanem az uralkodik rajtad? Dobál, játszik veled. Mivel azt a sok mindent, amiért töröd magad, nem tartja össze egy valami, az a bizonyos egy szükséges dolog, egy vezérlő elv, egy főirány, szét hull a sok, elvesztesz mindent, elveszíted önmagadat is! Pedig csak egy a szükséges dolog, a nélkülöz-

Miért nem tudunk meggyógyulni, megváltozni már évek, évtizedek óta? Mert laodicea népe úgy beteg, hogy közben „nem tudja”, illetve nem akarja tudomásul venni, hogy súlyos a baja, halálos daganata van. A büszkeség, a lelki restség rákja emészti. Olyan beteg, aki azt gondolja magáról; kicsattanó egészségnek örvend.

hetetlen: a Jézussal való együttlét! De éppen erre az egyre nem ér rá Márta. Ez a bűne, ez a tragikum!” (Részlet Joó Sándor 1955-ben elhangzott prédikációjából)

Változás vagy elveszés

„*Nem az egészségeseeknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.*” (Mt 9,12) Amikor Jézus a 38 éve beteg embert megkérdezte, hogy akar-e gyógyulni, nem ezt válaszolta: „Uram, miből is kellene gyógyulnom?” Emberileg reménytelennek látta állapotát. Amikor valaki igazán betegnek érzi magát – esetleg rákos daganata van –, nem kérdés számára, hogy mielőbb megtalálja a neki megfelelő gyógyszert. A szervezet belső működésének megváltoztatása „élet-halál kérdéssé” válik.

Hogy van az, hogy Laodicea népe nem keresi a gyógyulás útját, miközben a „Nagy Orvos” súlyos betegséget diagnosztizál? „*Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és sem mire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és szánandó és szegény és vak és meztelen...*” (Jel 3,17) Miért nem tudunk meggyógyulni, megváltozni már évek, évtizedek óta? Mert Laodicea népe úgy beteg, hogy közben „nem tudja”, illetve nem akarja tudomásul venni, hogy súlyos a baja, halálos daganata van. A büszkeség, a lelki restség rákja emészti. Olyan beteg, aki azt gondolja magáról, hogy kicsattanó egészségnek örvend. Miközben Teremtője hívogatja: „*Térjetek meg hozzám, és én is hozzátok térek...*”, aközben ő értetlenkedve így válaszol: „*Miben térjünk meg?*” (Mal 3,7)

„Nem könnyű befogadni azt az üzenetet, amely megcsaltnak és az összes lelki kegyesség híjával lévőnek mondja azokat, akik biztonságban lévőnek érzik magukat lelki életük felől, s akik azt képze-lik, hogy gazdagok a lelki dolgok-ban. A megszeneteletlen szív »csa-lárdabb mindennél, és végtelenül gonosz«. Sokan azzal hitegetik magukat, hogy jó keresztények, pedig egyetlen fénysugár sem hullik rájuk Jézusról. Nincs életerős, személyes tapasztalatuk az isten-félő életben. Arra van szükségük, hogy mélyrehatóan és alaposan megalázzák magukat Isten előtt, mielőtt eszükbe vennék, hogy va-lóban rászorulnak a komoly és ki-tartó benső lelki igyekezetre, hogy biztosítsák maguknak a lélek be-cses kegyességeit.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekeze-teknek*, 3. köt., 252–253. o.)

A változás nem halogatható

Sokan, bár szeretnének megvál-tozni, de valahogy nem a jelenben, hanem „majd a jövőben”. Mi lehet ennek az oka? Vagy nem gondol-juk komolyan a bűneinktől való szabadulást, vagy valami idillikus jövőbeni állapotról ábrándozunk. Majd megváltozunk, amikor aka-runk vagy majd akkor, amikor „az idők jelei” komolyabban késztet-nek erre. Pedig ismerhetjük az et-től való óvást: „...valamiféle kény-szerítő erőre várunk, ami ébre-désünk előtt majd a gyülekezetre száll? Az egész egyház megújulá-sában reménykedünk? – Az az idő sohasem jön el.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., 115. o.)

Bár nyíltan nem mondjuk ki, csak szívünkben gondoljuk, hogy „halogatja még az én uram a haza-

jövetelt”, e világi terveinkkel, bű-neink elhagyásának halogatásával, a misszió iránti közömbösségünkkel eláruljuk magunkat. Holott Isten nemcsak a készülődés jeleit szeretné látni életünkben, hanem a „készenléletet” (Mt 24,44).

Bár nyíltan nem mondjuk ki, csak szívünkben gondoljuk, hogy „halogatja még az én uram a hazajöve-telt”, e világi terveinkkel, bűneink elhagyásának halogatásával, a misz-szió iránti közömbösségünkkel el-áruljuk magunkat. Holott Isten nemcsak a készülődés jeleit szeret-né látni életünkben, hanem a „ké-szenléletet”.

Szívünkre vettük-e már a halo-gatásról írt súlyos figyelmeztetése-ket?

„Sokan azzal a gondolattal akarják megnyugtatni felébredt lelkiismeretüket, hogy gonosz út-jaikat bármikor megváltoztat-hatják. Úgy vélik, hogy a kegyel-mi meghívást nem kell oly komo-lyan venni, hiszen mindig újból és újból figyelmezteti őket. Azt hi-szik, hogyha bár a kegyelem Lel-két megvetették és befolyásukkal Sátán oldalára álltak, elégséges, ha a végső pillanatban megváltoztat-ják életüket. De ezt nem oly köny-nű megtenni. Egész élettapasztal-atuk és nevelésük úgy alakította jellemüket, hogy többé aligha tá-mad az a kívánságuk, hogy Krisz-tushoz hasonlókká legyenek...”

Őrizkedjetek a hosszas habo-zástól! Ne mulasszátok el a bűnei-tekből való megtérést, hanem ke-ressétek Jézust, s a szív tisztaságát! Ebben a tekintetben ezek, tízez-rek hibáztak, helyre nem hozha-tóan, örök vesztükre. Nem akarok sokat beszélni az emberi élet rö-

vidségéről és bizonytalanságáról, de van egy borzalmas veszedelem – olyan veszedelem, melyet sajnos nem értenek meg kellőképpen –, ha késlekedünk a Szentlélek sza-vára hallgatni, és inkább tovább folytatjuk a bűnös életet. Mert va-lóságban a halogatás ezt jelenti. A legkisebb bűn elkövetése is az-zal a veszedelemmel járhat, hogy az örök üdvösséget elveszítethetjük miatta. Amit mi nem győzünk le, az bennünket győz le, és megsem-misülésünket idézi elő.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, a Bűnbánat c. fejezetből)

Változás hit által

Sokszor próbáltuk már, többször neki is veselkedtünk, hogy a vál-tozás útjára lépjünk, egyénileg és közösségileg is, de ezt szinte minden esetben tiszavirág életű

eredmények, illetve kudarcélmények követték. Miközben a legőszintébb indítékok és legnemesebb vágyak vezéreltek minden megújulási törekvésünkben, sikertelenségeink és gyümölcstelenségeink láttán elbátortalanodtunk, és arra jutottunk, inkább nem kísérletezünk tovább.

Hol lehet a hiba, mit nem „csinálunk” jól? Talán csak egy dologban tévedünk, de ez lehet a legfőbb ok. Nagyobb jelentőséget tulajdonítunk az emberi erőfeszítéseinknek a megújulásban, mint a munkának, amit Krisztus Lelke elvégezhet bennünk. Pontosabban, nem „tájoltuk be” helyesen a saját részünket a mindebben, s még nem értettük, illetve tapasztaltuk meg, hogy Krisztus mit is tehetne értünk, megújulásunkért, ha hagynánk? Mert hogyan is folytatódik az elsőként idézett gondolat a *Szemelvényekből*?

„Jöjj hát Krisztushoz, mint egy kisgyermek, és borulj le lábainál. Mivel Jézus mindenkor közel van hozzánk, nincs szükség arra, hogy felmenjünk a mennybe, és lehozzuk, vagy hogy lemenjünk a sírba, hogy felhozzuk magunkhoz. Jézus így szól: »Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.« (Jel 3,20) Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha hagynánk! ...Amikor engedünk annak, hogy feladjuk bűneinket, és beismerjük vétkeinket, a lélek és a Megváltó közötti akadály elhárul.” (*Szemelvények*, I., 300. o.)

Úgy tűnik, kevés kell(ene) a változáshoz, de nekünk ez mégis sok! Miért? Mert Isten elsősorban nem az igyekezetünkre, nagy

elhatározásainkra, buzgó fáradozásainkra tart igényt, hanem elsőként *a szívünkre!* Arra vár, hogy a „bűnök szeretete” helyett inkább Őt válasszuk. S ha feladjuk bűneinket, beismerjük vétkeinket, az út máris készen áll, hogy Krisztus megváltoztasson.

A változás lényege tehát abban áll, hogy kit választunk: Krisztust vagy magunkat? A bűnt vagy a kegyelmet? Krisztus akaratát vagy a magunkét?

Amennyiben úgy döntesz, hogy mindenben Őt választod, és napról napra, óráról órára mellette döntesz, a változás munkáját Ő viszi véghez benned. Miért? Mert megígérte! Hogyan?! Nem tudom! De a változás csak e kérdésre adott válaszon múlik: „*Akarsz-e gyógyulni?*” És erre csak te válaszolhatsz. S ha nem válaszolsz, az is a te döntésed!

Isten arra vár, hogy a „bűnök szeretete” helyett inkább Őt válasszuk. S ha feladjuk bűneinket, beismerjük vétkeinket, az út máris készen áll, hogy Krisztus megváltoztasson.

A pozitív választásra buzdít az utolsó idézet is:

„Kívánnád átadni magad; de ahhoz, hogy ezt saját erődből elérjed, gyenge és tehetetlen vagy, mert a kételkedés kötelékei és bűnös életed szokásai rabságban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid fővényre vannak építve; gondolataidat, szenvedélyeidet és érzelmeidet nem vagy képes uralni. Megszegett ígéreteid és be nem tartott fogadalmid megingatják őszinteségedbe vetett hitedet, csüggedsz, és azt hiszed, hogy Isten nem fogadhat el.

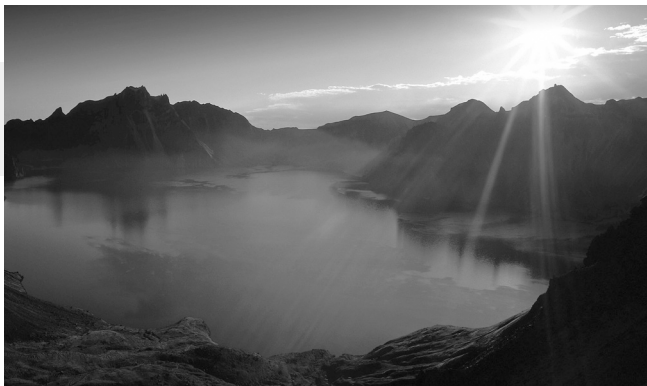
Azonban ne ess kétségbe! Amit meg kell értened, az az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma.

Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; tőled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből Istent nem szeretheted, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálj. Mihelyt átadod néki akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul, s gondolataid összhangban lesznek vele.

Ha csak kívánság marad a jószág és szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akaratukat Istennek alárendeljék. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni!

Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor egy minden erőt és uralmat felülmúló magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről fogsz erőt nyerni, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hitnek életét élni!” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, az *Odaadás* c. fejezetből)

Soós Attila

A próféciák és korunk

SZEMÜNK LÁTTÁRA TELJESÜLŐ BIBLIAI PRÓFÉCIA

Mely bibliai próféciára utal e cím?

Jel 17,11–12 szerint a „tíz király”, azaz az egykori Nyugatrómai Birodalom utódállamai, az európai nemzetek, „erejüket és hatalmukat” a pápaságnak adják az emberi történelem végidejének az utolsó szakaszában. Vele együtt „hatalmat kapnak mint királyok egy óráig”.

Erős államok jönnek tehát létre, amelyek szorosán összefonódnak a pápasággal. Mintha csak a középkori „keresztény” királyságok elevenednének meg. Mindez azonban csak rövid ideig fog tartani, mert amikor a végidő Babilonja – élén a pápasággal (Jel 17,5) – eléri hatalma csúcspontját (Jel 18,3.7), és a hívő „maradék” üldözésébe fog (Jel 17,6), akkor ezzel Isten közbelépését hívja ki (Jel 18,20–21.24). A hét csapás kitöltése véget vet hatalmának (Jel 18,3–4; vö. 16,10–19). Az egyházat és az államot szétválasztó, az alapvető emberi szabadságjogok tiszteletben tartását fontosnak tartó *modern államok fennállásának hátterén*, amelyek a felvilágosodás szellemi áramlata és a nagy francia forradalom nyomán jöttek létre, ez *radikális változás, valóságos társadalmi rendszerváltás lesz*.

A beteljesedés múlt századba visszanyúló kezdetei

A szóban forgó társadalmi átalakulás most kezd formálódni. Különösképpen érezhető ez hazánkban, Magyarországon, ahol a jelenlegi kormánynak az a célkitűzése, hogy létrehozza az első „keresztény” mintaállamot az Európai Unión belül.

A pápaság okos, ügyes politizálást folytat a maga céljai érdekében – ez kétségtelen. Ennek a Szentírás

szerint az a magyarázata, hogy Sátán ad neki „erőt és nagy hatalmat” (Jel 13,2). Ezáltal képes arra, hogy „földre veti az igazságot, cselekszik, és jó szerencséje van... Nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által... Jó szerencséjével halad..., szerencsés lesz az álnokság a kezében.” (Dn 8,12.24–25)

Egy francia szerző, Alexis de Tocqueville, a következőket írta egy barátjának 1843-ban: „Attól tartok, a katolicizmus sohase fogja elfogadni az új társadalmat, sohase fogja elfelejteni, milyen pozíciót foglalt el a régiben, és valahányszor hatalmat adnak neki, az lesz az első dolga, hogy visszaéljen vele. (...) Mihelyt újra meglegyinti a népszerűség szele, és a politika felé nyújtja a kezét, máris azt hiszi, ő az egyedüli ura a társadalomnak...”

Csaknem 150 évvel ezelőtt, 1888-ban írta Ellen G. White az alábbiakat *A nagy Küzdelem* (Korszakok nyomában) c. könyvében:

„Bámulatos, hogy a római egyház milyen fondorlatos. Fel tudja mérni, mi fog történni. A római egyház – az egész világot behálózó ágazataival – egyetlen hatalmas szervezetet képez a Szentszék irányítása mellett, amelynek érdekeit kell szolgálnia. Hívek millióit a föld összes országában arra kötelezi, hogy engedelmeskedjenek a pápának. Bármilyen nemzetiségűek és bármely ország polgárai, az egyház tekintélyét kell első helyre tenniük. Az államnak tett esetleges hűségesküjük mögött ott van a Rómának tett engedelmeségi fogadalmuk.

A történelem tanúsítja, hogy Róma milyen ravaszul és szívósan igyekszik beavatkozni a nemzetek ügyeibe; és ha egyszer megvetette valahol a lábát, még a fejedelmek és a nép romlásba döntése árán is előtérbe helyezi saját céljait. Róma előtt a maga hatalmának helyreállítása, elveszett felsőbbségének visszaszerzése lebeg. (...) Isten Igéje figyelmeztet a közelgő veszélyre. Ha a protestáns világ nem figyel erre, akkor fogja megtudni, mi Róma valódi célja, amikor már túl késő kimenekülni hálójából.

Róma csendben nő hatalommá. Tanításai éreztetik befolyásukat a törvényhozó termekben, az egyházakban és az emberi szívekben. Titokban már építi büszke és masszív tornyait, amelyekben korábbi

üldözéseit megismétli. Lopva és alig észrevehetően növeli erejét, hogy készenlétben legyen, amikor ütésre emelheti kezét. Előnyhöz akar jutni, és ez már sikerült is neki. Nemsokára látni és érezni fogjuk, mi Róma igazi szándéka.” (515–517. o.)

A római egyháznak külön stratégiája van arra, miként szerezze vissza elvesztett hatalmát azokban az országokban, amelyek egykor a befolyása alatt álltak. E stratégia egyik képviselője a francia *Charles Maurras* volt. Nézeteit egy Amerikában élt, három éve elhunyt magyar eszmetörténész, *Molnár Tamás* is átvette. Ezzel kapcsolatos friss hír, hogy a jelenlegi magyar kormány róla elnevezett kutatóközpontot létesített a Nemzeti Közszerzői Egyetemen, 175 millió forintos támogatással.

Mit is vallott Molnár Tamás Maurras nyomán?

„A politikai katolicizmus híveként élesen bírálta a II. Vatikáni Zsinatot, amely kimondta az állam és az egyház különválását, megkérdőjelezte a katolikus egyház »egyedüli üdvözítő« szerepét. Molnár hangsúlyozta: ő nem a nyugati angolszász konzervatívizmust képviseli, hanem a francia »fehér jakobinizmust«, a politikai katolicizmus hagyományaiban gyökerező jobboldali radikalizmust. Tagja volt a Charles Maurras Társaságnak... Molnár egy 1999-es írásában pozitívan értékelte Maurras azon nézeteit, miszerint a francia nemzetből ki kell vetni a zsidókat, liberálisokat, szabadkőműveseket, sőt a reformátusokat is, mint az idegenség megtestesítőit... Maurras nyomán olyan államot eszményített, amely a katolikus klérus és a hadsereg hatalmán alapul. Elutasította nemcsak a francia felvilágosodás és forradalom eszméit, de a humanizmus és a reformáció vívmányait is. Elfogadta, hogy a demokratikus köztársaság híveivel szemben akár nyílt erőszakkal is fel lehessen lépni.” (Ludassy Mária filozófus összegzése Molnár Tamás eszméiről egy 168 órának adott interjúban – *De milyen országban élünk?, 168 óra*, 2013. július 18., 10–11. o.)

Íme az ideológiai forrás, ahonnan a magyar kormány az eszméit és céljait veszi!

Ugyancsak a múlt századból való előzménynek tekinthetőek a mostani magyarországi fejleményeket illetően egy bizonyos Natália nővér nevű apáca látomásai. (A Mindszenty bíboros által kért egyházi vizsgálat a nővér látomásait hitelesnek fogadta el. XII. Pius pápa a nővér látomásainak hatására 1942-ben hivatalosan is megadta Máriának a Világ Győzelmes

Királynője címet.) Íme, „Jézus szavai”, Natália nővér tolmácsolásában: „Amint a megváltás a bethlehemi istállóból indult, úgy fog elindulni **Magyarországról** nagy művem: a bűnök eltörlése, a lelkek megszentelése, a Sátán letaszítása, az én országomnak diadalmas uralma.”

(A Jel 20. fejezetében szereplő millenniumot a legtöbb egyház úgy értelmezi, hogy ez egy aranykorszak lesz a földön, amikor Sátán meg lesz kötözve, Krisztus pedig uralkodik az ő papjaival. Az utóbbit a keresztény egyház társadalomban betöltött vezető szerepeként értelmezik.)

Ellen G. White alábbi kijelentése erre a keresztény világban széles körben elterjedt eszmére, illetve várakozásra utal: „Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség formáját, a kegyesség ereje nélkül, és ebben a szövetségben a világot megtérítő és régóta várt millennium nagy-szerű mozgalmának kezdetét látják.” (*A nagy Küzdelem/Korszakok nyomában*, 524. o.)

Natália nővér – saját állítása szerint – ilyen kijelentést is hallott a Megváltótól: „...Megtudtam tőle [Jézustól], hogy a világnak akkor adja meg az ígért »békét«, amit ő a földre hozott, amikor a világ a szűzanyának, mint Világ Győzelmes Királynőjének nyilvános elismeréssel hódolni fog...”

Plakátok sokasága lepte el Biatorbágyot az ez évi csíksomlyói búcsú előtt, amelyen a fenti kijelentések voltak olvashatóak. Polgármesteri „áldással” innen is zarándoklat indult Csíksomlyóra, többek között az alábbi célkitűzésekkel: „Figyelemfelhívás a Pió atya kortársaként élt legnagyobb magyar egyházi misztikus, Natália nővér látomásaira. A Világ Győzelmes Királynője körmenet és zarándokút létrehozása Budapestről és környékéről. Figyelemfelhívás — a látomásokban szintén szereplő — május elseje Világ Győzelmes Királynőjének napjaként való megünneplésére, amelynek e mozgalommal egy időben Magyarországról kell világhódító útjára indulnia.”

Jelen pillanatban még érvényesül a szelek visszatartása, de vajon meddig?

A próféciákban megjövendölt radikális társadalmi változás láthatóan a küszöbön áll. Ha ez bekövetkezik, a szabad evangéliumhirdetés ideje véget ér. Ez a jelentősége számunkra a prófécia beteljesedésére való odafigyelésnek.

Kérdés, hogy meddig, de ma még Isten angyalai tartják vissza ezt a „szelet”. Ennek a jele volt, hogy az Európai Parlamentben nagy többséggel megszüavták az ún. Tavares-jelentést Magyarországgal kapcsolatban. Ez nem ingatja meg ugyan a politikai rendszert, de nagy jelentősége van annak, hogy Európa jelen pillanatban még nem adott zöld lámpát a magyar modell terjedésének, ehelyett rendszersemléletű negatív változásnak minősítette a nálunk történt átalakulást.

A szelek visszatartására utalnak *Angela Merkel* német kancellár kijelentései is, amelyeket a *Credo* című katolikus magazinnak adott interjú során tett:

„Az egyházak helyzetével kapcsolatban *Angela Merkel* elmondta: a szekularizálódó német társadalomban mind kevésbé lehet a keresztény alapismertek meglétére építeni. (...) Szó esett a beszélgetésben arról, hogy a CDU hajdan mélyen katolikus párt volt, míg ma már nem az, s ennek okát sokan abban látják, hogy szekularizált lelkészlány áll a párt élén. *Merkel* válasza: »A CDU kezdettől ökumenikus párt volt. Az volt a nagy esélye, hogy sokat tett a katolikusok és a protestánsok közötti szakadás áthidalásáért. A katolikusok korábban valóban domináltak a pártot – míg a német egyesüléssel megjelent az új tartományok erősebb protestáns jellege. A sors úgy hozta, hogy protestánsok állnak a párt élén – miközben nagy tartományi szervezetek erősen katolikus jellegűek.« Folyik a vita arról, lehet-e korunkban egy néppárt hangsúlyozottan keresztény? – hangozott a kérdés. A válasz: »Igen. Az emberkép, amely politikánk alapja, a keresztény emberkép. Ami nem akadályozza, hogy a CDU természetesen nyílt legyen más vallású emberek előtt, s örülök muszlim tagjainknak. Egyet viszont politikai párt nem tehet: amikor egy társadalom már túlnyomórészt nem keresztény, akkor nem teheti azzá. Egy párt nem vallási közösség, a vallás helye a templomokban, a családokban van.«»

Az Európai Uniót elkötelezett római katolikus politikusok álmodták meg. De a szekularizált, szabadságjogokhoz ragaszkodó Európa csak viszonylag lassan terelhető a szóban forgó prófécia beteljesítésének az útjára. Úgy tűnik, *Angela Merkel* az Európában nagy súlyú Németország élén maga is akadály annak, mivel elveivel ellenkezik a fundamentalista keresztény állam létrehozására való törekvés. Kérdés, hogy ki jön utána, mikor, és milyen elképzelésekkel.

Vankó Zsuzsa

Felhívás mindnyájunkhoz

„Figyelmeztetéseket kell továbbadnunk, munkát kell végeznünk ma, mert nemsokára elképzelhetetlen nehézségek közé kerülünk. (...) Azt a munkát, amelyet az egyház a béke és jólét idején nem végzett el, azt rettenetes válság idején kell megtennie a legcsüggesztőbb és legfélelmetesebb körülmények között. (...) Nagyon hátramaradtunk; nem követtük a világoasságot, amelyet Isten a nagyvárosokban végzendő munkára nézve adott. Eljön az idő, amikor törvényeket hoznak, amelyek üzenetünk előtt a most még nyitott ajtókat bezárják. Fel kell ébrednünk komoly munkára addig, amíg Isten angyalai várakoznak.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, Növekvő nehézségek c. fejezet)

„Az időt, amit most sokan csak elfecsérelnek, fel kellene használnunk az Isten adta megbízásra, és arra, hogy felkészüljünk a közelgő válságra. Isten igazi népének ma jobban kellene tisztelnie és szeretnie Isten törvényét, mint valaha. Halaszthatatlanul szükséges, hogy minden hívő gondolkodásába és szívébe belevéssük Krisztus utasítását; férfiakéba, nőkébe, fiatalokéba és gyermekekébe: »Kutassátok az Írásokat!« (Jn 5,39) Tanulmányozd a Bibliádat, mint még soha. Kérjük most különösképpen és rendíthetetlen hittel Isten kegyelmét és hatalmát népe számára! Nem hisszük, hogy már elérkezett volna az idő, amikor Isten eltűrné szabadságunk teljes korlátozását. Súlyos felelősség nyugszik férfiakon és nőkön szerte az országban. Imában kérjük Istent, hogy tartsa vissza a gonoszság felhőit, s adjon még néhány év kegyelmi időt a Mester munkájának végzésére. Kialtsunk Istenhez, hogy az angyalok tartsák vissza a négy szelet, míg hittérítőket küldünk a világ minden részébe, és hirdetjük a figyelmeztetést az Úr törvénye iránti engedetlenségről.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., A rövidesen bekövetkező válság c. fejezet)

Tájékoztató az Alaptörvény ötödik módosításának a vallási közösségeket érintő rendelkezéseiről

Az elmúlt néhány hétben többen megkerestek az-
zal a kérdéssel, hogy az Alaptörvény ötödik módosítása hogyan érinti közösségünk helyzetét. Ezzel az írással az a célom, hogy a Keresztény Advent Közösség tagjai számára tájékoztatást nyújtsak az Alaptörvény ötödik módosításának a vallási közösségeket érintő rendelkezéseiről. Valójában a vallási közösségeket érintően az Alaptörvény ötödik módosítása nem tartalmaz újdonságot az egyházügyi törvény legutóbbi módosításához¹ képest. Az Alaptörvény ötödik módosítása a vallási közösségeket érintően lényegében azt jelenti, hogy az egyházügyi törvényben található rendelkezéseknek, szabályoknak alkotmányos alapot biztosítson. Idézem az Alaptörvény ötödik módosításáról szóló törvényjavaslat indoklását: „A Kormány [...] annak érdekében, hogy egyes alkotmányos kérdések a továbbiakban ne szolgálhassanak ürügyként a Magyarország elleni további táma-

dásokhoz, az alkotmányozó eredeti akarata szerint, attól nem eltérve [...] a vallási közösségek helyzetének megnyugtató rendezésére [...] tesz javaslatot.”

Az Alaptörvény ötödik módosítása terminológiai változást hajt végre, amely változás már az egyházügyi törvény legutóbbi módosításában is megjelent. Bevezetésre kerül az ún. vallási közösségek fogalma, mely egy átfogó fogalom, és magába foglalja mind a bevett egyház, mind a vallási tevékenységet végző szervezet fogalmait is. Az egyházügyi törvény legutóbbi módosítása lehetővé teszi, hogy mind a bevett egyház, mind a vallási tevékenységet végző szervezet használhatja az egyház kifejezést az elnevezésében, függetlenül attól, hogy a vallási tevékenységet végző szervezet egyesületi formában működik.

Az Alaptörvény ötödik módosítása a vallási közösségekkel összefüggésben kimondja azt, ami egyébként az egyházügyi törvény legutóbbi módosításából is már kiolvasható volt. Ennek lényege pedig az, hogy a bevett egyházi státusz odaítélése egy vallási

közösség számára az állammal a közösségi célok érdekében történő együttműködésre tekintettel történik. Az Országgyűlés tehát akkor, amikor arról fog dönteni, hogy egy vallási tevékenységet végző szervezet bevett egyházi státusszal rendelkezzen, már valójában nem arról dönt, hogy egyházként elismeri, hiszen teológiai értelemben már minden vallási közösség használhatja az egyház kifejezést, és ezzel önmagát teológiai értelemben egyházként definiálhatja, hanem arról dönt, hogy az állam mely vallási közösséggel kíván a közösségi célok érdekében együttműködni. Amikor egy vallási közösség elhatározza, hogy bevett egyházi státusz iránti kérelmet terjeszt elő, akkor kifejezetten azt kell kérelmeznie, hogy a közösségi célok érdekében együtt kíván működni az állammal. Az Országgyűlés a döntését ugyanis kifejezetten a kérelmező vallási tevékenységet végző szervezet kérelme alapján hozza meg.

Az Alaptörvény ötödik módosításáról szóló törvényjavaslat indoklása az alábbiak szerint fogalmazta meg mindezt: „A módo-

¹ Az egyházügyi törvény módosításáról 2013. július 31-ei dátummal, az alábbi címmel jelentettem meg egy tájékoztatót: *Összefoglaló a vallási közösségek jogállásával és működésével kapcsolatos törvényeknek az Alaptörvény negyedik módosításával összefüggő módosításáról szóló 2013. évi CXXXIII. törvény egyes rendelkezéseiről a Keresztény Advent Közösség tagjai számára.*

sítás egyértelművé teszi, hogy az Országgyűlés döntése nem a vallási közösségek teológiai értelemben vett egyházi önmeghatározását érinti, nem az egyházként való működés lehetőségének megadására vagy elutasítására irányul, hanem annak szabad mérlegelésére és eldöntésére, hogy a közösségi célok elérése érdekében az állam melyik vallási közösséggel kíván együttműködni. [...] Az együttműködésről a vallási közösség kérelme alapján az Országgyűlés dönt.”

Az Alaptörvény VII. cikk (4) bekezdése helyébe – 2013. október 1-jével kezdődő hatállyal –

az alábbi rendelkezések léptek: „Az állam és a vallási közösségek a közösségi célok elérése érdekében együttműködhetnek. Az együttműködésről a vallási közösség kérelme alapján az Országgyűlés dönt. Az együttműködésben részt vevő vallási közösségek bevett egyházként működnek. A bevett egyházaknak a közösségi célok elérését szolgáló feladatokban való részvételükre tekintettel az állam sajátos jogosultságokat biztosít.”

Azokat a jogosultságokat tehát, amelyek a bevett egyházi státuszhoz kapcsolódnak, az állam a közösségi célok érdekében

történő együttműködésre tekintettel biztosítja. Az Alaptörvény ötödik módosításáról szóló törvényjavaslat indoklása ezt a következőképpen fogalmazta meg: „Az együttműködés a közösségi célok hatékony ellátása érdekében más vallási közösségekhez képest többletjogosítványok biztosítását igényli, amely megkülönböztetés alkotmányos alapjait e módosítás teremti meg.”

Neparáczki Nándor

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;
e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

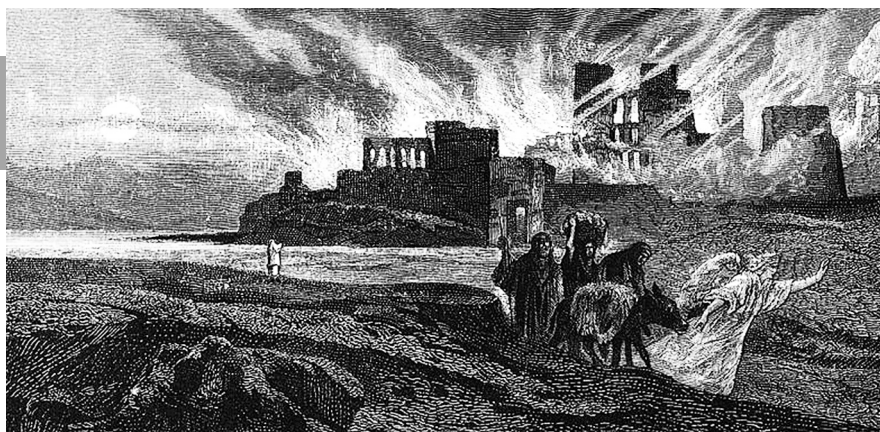
Az idők jelei

FERENC PÁPA NYITÁSA A VILÁG FELÉ

Mindenki kíváncsian várta, hogy miként fog bemutatkozni, milyen irányt fog követni az új pápa. Nagy port vert fel egy július végén tett nyilatkozata, amelyet braziliai útjáról hazafelé tartva, a repülőúton adott az újságíróknak: „Ha egy meleg ember keresi Istent, és jó szándékú – ki vagyok én, hogy elítéljem őt? ...Nem kiközösíteni kellene őket emiatt, hanem integrálni őket a társadalomba... Nem az a baj, ha valakinek ilyen az irányultsága. Testvéreknek kell lennünk. A probléma az, ha valaki lobbizik ezzel az irányultsággal...”

Tulajdonképpen várható volt, hogy előbb-utóbb valamiképpen enyhülni fog az egyház eddigi álláspontja, mivel a római egyház lényegi tulajdonsága, hogy kiegyezik a korszellemmel, alkalmazkodik a világ állapotához. „A pápaság politikájához tartozik, hogy olyan jelleget ölt, amivel a legjobban elérheti célját, de a kaméleon változó külseje mögé rejtve megőrzi a mérges kígyó változatlan természetét.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 571. o. – a *Korszakok nyomában* című fordításból sajnos hiányzik a mondat második fele.)

A homoszexualitás ma szinte ellepi a világot, ezért a vele való kiegyezést szükségesnek látta a Római Katolikus Egyház. Ezzel együtt azt a botrányt is kisebbíti, amely oly nagy mértékben megtépázta a közelmúltban az egyház erkölcsi tekintélyét a papság kö-

rében lelepleződött sok szexuális visszaélés következtében. A *Vatikán nagyon okosan politizál: az előző korszak után, amikor az említett botrányok, valamint egyes kortárs jelenségek merev elítélése miatt csökkent az egyház népszerűsége, most olyan pápát választottak, aki közvetlen modorú, és megértést tanúsít a világ irányában, nyit a világ felé, hogy tömegeket nyerjen meg, szimpatikussá téve az egyházat számukra.* Ezután a fordulat után várható viszont majd a „bekeményítés”, amikor kívánalmakkal áll elő az egyháznak való meghódolást, különösképpen a vasárnapünneplést illetően.

Ugyanakkor arról is bizonyosgot tesz a fenti nyilatkozat, hogy mennyire függetleníti magát a pápaság Isten Igéjétől. Az Írásban ugyanis egyértelmű a homoszexualitás vagy a lesbikusság elítélése. A mózesi törvény így rendelkezett: „Ha valaki férfival hál, úgy mint asszonnal hálnak, utálatosságot követtek el mindketten, halállal lakoljanak, vérük rajtuk.” (3Móz 20,13) Az Újszövetségben hasonlóképpen egyértelmű az elmarasztalás: „Mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták... Annakokáért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az ő asszonnépeik is elváltoztatták a természet folyását természetelle-

nesre. Hasonlóképpen a férfiak is, elhagyván az asszonnéppel való természetes élelt, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfikkal fertelmeskedvén, és az ő tévelygésüknek méltó jutalmát elvevén önmagokban.” (Rm 1,25–27)

A homoszexualitás tömegessé válása és a pápa megengedő viszonyulása ehhez az idők intő jele számunkra, hogy közel a vég. Jézus alábbi kijelentése is közvetve utal e jelenségre, azáltal, hogy Lót napjaihoz hasonlítja az eljövetele előtti időket: „Hasonlóképpen, mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek, de amely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elvesztett: Ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.” (Lk 17,28–30; vö. 1Móz 19. fej.) Szükségszerűen közel a vég, mert az emberi társadalom abnormalitását, az alapvető emberi kapcsolatok, a férfi-nő, szülő-gyermek viszony végzetes eltorzulását vonja maga után a homoszexuális párok és „családok” legalizálása. A protestáns egyházak is ugyanazt teszik egyébként, mint Róma: mind több országban engedélyezett ma már e párok esketése, továbbá egyházi tisztséget, akár magas egyházi tiszteket is viselhetnek homoszexualitásukat nyíltan képviselő személyek.

AZ ÖKOLÓGIAI VÁLSÁG MIND NYUGTALANÍTÓB- BÁ VÁLIK

Mindenki érzékelheti az ökológiai válság jeleit az időjárás eddigi rendjének felbomlását tapasztalva, valamint a híreket hallgatva, amelyek újabb és újabb abnormalitásokról, illetve azok okozta katasztrófákról számolnak be. A nyár folyamán két jelentőségteljes összegezést is olvashattunk ezzel kapcsolatban az újsághírekben.

Barack Obama a Georgetown Egyetemen előadást tartott június végén, ahol többek között a következőket mondta: „Elnökként, apaként, amerikaiaként azért vagyok itt, hogy elmondjam, cselekednünk kell!” Hangsúlyozta, hogy „nem szeretné arra ítélni a jelen és a jövő generációkat, hogy olyan bolygón éljenek, amelyen már nem lehet segíteni.” Ezúttal is elismerte, hogy a klímaváltozás valódi kihívást jelent, amit az is jelez, hogy minden idők tizenkét legforróbb éve az elmúlt tizenöt évre esett. Az Egyesült Államokban az eddigi legmelegebb esztendő a 2012-es év volt. Obama utalt az amerikaiak közvetlen tapasztalataira, a nyugati parti nagy erdőtüzekre, a példát-

lan alaszka hóhullámra, s arra is, hogy New York kikötőjében a vízszint 30 centiméterrel magasabb, mint száz évvel ezelőtt. „A tudósok 97 százaléka egyetért abban, hogy a bolygó melegszik, s az emberi tevékenység ehhez hozzájárul” – mutatott rá az elnök.

Az ENSZ friss klímaváltozási jelentése a következőket tartalmazza: „A klímaváltozás egyik leg súlyosabb következménye a drasztikus tengerszint-emelkedés, és ezzel kapcsolatban két lehetséges forgatókönyvet vázolnak fel a tudósok. Ha a fejlett ipari országok a jövőben szigorúbban lépnek a szén-dioxid-kibocsátással szemben, a század végéig »csupán« [átlagosan] negyed méterrel, egész pontosan 25,4 centiméterrel emelkedhet a tengerszint – ám ez még mindig több, mint a 20. század folyamán mért 20,32 centiméteres érték.

A szakértők szerint ez még kezelhető, bár a partvonalak eróziójával, a víz végezte pusztítással továbbra is számolni kell. A másik lehetséges véglet, a pesszimista változat szerint a vízszint majdnem egy méterrel, nem kevesebb, mint 91 centiméterrel növekedhet 2100-ra, ami miatt emberek százmilliói kerülhetnek veszélybe. A jelentés olyan városokat említ példaként, mint New York, London, Sanghaj, Velence, Sydney, Miami és New Orleans...

Az éghajlatnak van némi rugalmassága, 1,5-2 fokos változást még súlyosabb következmények nélkül tud elviselni, de az átlaghőmérséklet 4-6 fokos emelkedése éghajlati katasztrófával fenyeget. A sötétebb prognózisok a mezőgazdaság összeomlásáról, a növényi és állatvilág megváltozásáról, illetve egyes fajok kihalásáról szólnak.” (Farkas-

Cseke János: Csak magunkat okolhatjuk a globális felmelegedés következményeiért, *Népszava*, 2013. augusztus 22.)

Az ökológiai válság súlyosbódása bizonyosan katalizálja, sietteteti annak a pszichikai hangulatnak a kialakulását, amelyben a próféciákban megjövendölt, ma még szinte hihetetlennek látszó végső események kibontakoznak. Hozzájárul ennek az igének a beteljesedéséhez: „Az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek” (Lk 21,26) Eszünkbe juttatják a fent idézett sorok az alábbi bizonyoságtételt is:

„Parancsot kaptam, hogy üzenetet hirdessek: a törvényszegéssel, bűnnökkel teli városok földrengések, tüzek és árvizek következtében fognak elpusztulni. Szerencsétlenségek fognak bekövetkezni: a legváratlanabb szerencsétlenségek. Egyik a másikat követi... Az istentelen városok lakóit, akikre a szerencsétlenségek hamarosan rászakadnak, kegyetlenül elhanyagoltuk. Közel az idő, amikor a nagy városok elsöpörtetnek, és mindegyiket figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre... Ó, bárcsak Isten népe tudatában volna annak, hogy városok ezrei pusztulnak el a közeljövőben.” (Ellen G. White: *Evangelizálás, A világvárosok tömegei – A közelgő végzet árnyékában* c. fejezetből)

A mi kegyelmes Istenünk jelen pillanatban még fékezi a szeleket, de az idő mindenképpen rövid a figyelmeztető, megtérésre hívó isteni üzenet közvetítésére. Az Úr legyen kegyelmes hozzánk is, mert feladatunkat bizony csak igen lagymatagon és késedelmesen teljesítjük!

Összeállította: Vankó Zsuzsa

Ebben a rovatban szeretnénk megjelentetni a testvérek azon tapasztalatait, melyeket megírnak nekünk. Bátorítunk mindenkit, hogy – akár név nélkül, akár névvel – ossza meg azokat a csodákat velünk és az olvasókkal, amelyeket az Úr cselekedett életében! VÁRJUK A LEVELEKET!

Rovatindítóként szeretnénk idézni azt a tapasztalatot, amelyet 1844 őszén éltek át elődeink, amikor a „könyvecske... megkeserítette az ő gyomrukat”. Isten azonban ott állt mellettük, és már másnap reggel üzenetet küldött Hiram Edson által nekik: tekintetüket emeljék feljebb, a mennyei világra, hogy megértsék, mi is történt október 22-én, és még 1844-ben elhívta Ellen Harmont, akire kiárasztotta a Prófétaság Lelkét, s megvigasztalta népét. Az alábbiakban olvashatóak ezek a sorok.

ELMÚLT AZ IDŐ

Istennek várakozó népe közeledett ahhoz az időhöz, mikor reménysége teljesülni fog és az Üdvözítő eljövetele által öröme teljes lesz. Azonban az idő ismét letelt Krisztus eljövetelének legkisebb jele nélkül. Keserű csalódást élt át a kicsi nyáj, melynek hite oly erős és reménysége oly nagy volt. Az azonban *meglepett bennünket, hogy Isten erejétől és kegyelmétől támogatva nem vesztettük el hitünket.*

Az első évek tapasztalatai mégis még nagyobb mértékben ismétlődtek. Sokan lemondtak hitükről. Egyesek, kik nagyon biztosak voltak, oly nagy csorbát szenvedtek büszkeségükben, hogy legszívesebben kimentek volna a világból. Éppúgy perlekedtek Istennel, mint Jónás, és inkább a halált választották, mit az életet. Akik hitüket mások bizonyítékaira és nem a Szentírásra alapozták, azok készek voltak nézetüket megváltoztatni. Ez a második nagy próba, egy értéktelen tömeget ho-

zott a felszínre, mely az adventmozgalomban egy ideig az igazi hívőkkel és komoly munkásokkal együtt úszott.

Csalódtunk, de nem bártortalanoztunk el. Elhatároztuk, hogy nem keseredünk el a kemény próba miatt, mely által az Úr megtisztított a restségtől, mint aranyat az olvasztókemencében. Elhatároztuk, hogy a tisztításnak, melyet Isten szükségesnek tartott, türelmesen alávetjük magunkat, és csendes reménységgel várjuk Üdvözítőnket, hogy megmentsük hű és kipróbált gyermekeit.

Erősen hittük, hogy a meghatározott időről szóló prédikáció Istentől ered. Ez ösztönözte az embereket arra, hogy a Bibliát szorgalmasan kutassák, és oly igazságokat fedezzenek fel, melyeket eddig nem ismertek. Jónást Isten küldte, hogy hirdesse Ninive utcáin, hogy a város negyven nap múlva elpusztul. Isten azonban elfogadta Ninive lakóinak megalázkodását, és meghosszabbította kegyelmi idejüket. Az üzenetet azonban, melyet Jónás hirdetett, Isten küldte, és Ninive az Ő akaratá szerint lett megpróbálva. A világ reménységünket csalásnak tartotta, csalódásunkat pedig a csalásból fakadó tévedésnek. Jóllehet az eseményben csalódtunk, a valóságban a látomást illetőleg nem tévedtünk, noha annak beteljesülése késett.

Azok, akik Jézus eljövetelét várták, vigaszt találtak. Az Írás kutatásánál érdekes ismeretekkel gazdagodtak. Jobban megértették a megváltási tervet. Napról napra újabb szépséget fedeztek fel a Szentírásban, és azt, hogy az egész mily tökéletes össz-

hangban van. Az egyik vers a másikat magyarázza, és az egész Írásban nem található felesleges szó.

Csalódásunk nem volt oly nagy, mint a tanítványoké. Mikor az Ember Fia győztesen bevonult Jeruzsálembe, azt várták, hogy királlyá koronázzák. Mindenünnen összesereglett a nép, és kiáltotta: „Hozsánna Dávid Fiának!” Mikor a papok és vezetők kérték Jézust, hogy hallgattassa el tanítványait, kijelentette, hogy ha ezek elhallgatnának, a kövek beszélnének, mert a jövődőlésnek be kell teljesednie. Mégis, pár nap múlva ugyanezek a tanítványok ott látták szeretett Mesterüket a gúnyoló farizeusok által megfeszítve, akiről azt hitték, hogy Dávid trónján fog uralkodni. Reményeik szertefoszlottak, és a halál sötétsége vette körül őket. *Krisztus azonban ígéreteihez hű maradt. Édes volt a vigasz, melyet népének adott, az őszintéknek és hűségesekeknek jutott jutalom.*

Miller úr és szövetségesei azt hitték, hogy a szenthely Dn 8,14-ben említett megszentelése vagy megtisztítása a földnek tűz általi megtisztítását jelenti, mielőtt az a szentek lakásául elkészülne. Ez Krisztus második eljövetelénél teljedne be, s ezért vártuk ezt az eseményt a 2300 napév végén. Csalódásunk után a Szentírást imával és komoly elmélkedéssel, gondosan kutattuk, és egy ideig tartó tétovázás után világosság áradt sötétségünkbe, és a kétely, a tudatlanság eltávolodott tőlünk.

A Dn 8,14-ben levő jövődőlés nem a Föld megtisztítására vonatkozott, hanem most már tisztán láttuk, hogy az a mennyei főpap szolgálatkezdésére vonatkozik, a kibékítés befejezésére, és a nép előkészítésére, hogy Jézus visszajövele napján megállhasson.

„...Uram, kimondhatatlan rettegéssel
Nézem, hogy indul teremtett világod
Szakadni szerteszéjjel –
Hogy indul válni vérré és üszökké,
Amelyből nincsen feltámadás többé.
Szívszorongva számlálom mindenütt
Közel és távol szeretteimet
(...)

De minden szörnyűségnél szörnyűbb
kérdésem ez:

Uram, a lelkemmel, a lelkemmel mi lesz?
Így várjam a véget tompán, tunyán –
És szívet vesztve és vesztve fejet?
Segíteni ne tudjak senkinek?
Ne tudjak egy tiszta tekintetet,
Bátor, tudó pillantást vetni fel
Az égre, amely füstben tűnik el
S a földre, amely alattunk inog?
Így találjanak, szégyenteljesen
Kapkodva, az apokaliptikus
Pillanatok?!

Én Istenem, tartsd fel a végzetet,
Takard be irgalmadnak fátyolával
A nőket s a gyermekeket –
Kegyelmezz a bűnös világnak,
Mindennek, ami itt hamis
És nekem is –
Ám ha mégsem lehet:
Velem tedd meg ezt a csodát:
Érjem fel, bárha ágaskodva is
Lélekkel a roppant tragédiát!
Legyen számomra legalább nyitott könyv
A Jelenések Könyve –
(...)

Bármi jön: tudjak vele szembenézni!”

Reményik Sándor: *Így emlékszem*
(részletek), 1938